

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 28 maja 2018 r. – Avv. Alessandro Salvoni / Anna Maria Fiermonte

(Sprawa C-347/18)

(2018/C 285/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Avv. Alessandro Salvoni

Strona pozwana: Anna Maria Fiermonte

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby sąd pochodzenia, do którego złożono wniosek o wydanie zaświadczenia przewidzianego w art. 53 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 w odniesieniu do prawomocnego orzeczenia, mógł wykonywać uprawnienia z urzędu mające na celu sprawdzenie, czy doszło do naruszenia przepisów zawartych w rozdziale II sekcja 4 rozporządzenia Bruksela I bis, w celu poinformowania konsumenta o ewentualnie wykrytym naruszeniu oraz umożliwienia konsumentowi świadomej oceny możliwości skorzystania ze środka prawnego przewidzianego w art. 45 tegoż rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Reus, (Hiszpania) w dniu 30 maja 2018 r. – Jaime Cardus Suárez / Catalunya Caixa S.A.

(Sprawa C-352/18)

(2018/C 285/43)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Reus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jaime Cardus Suárez.

Strona pozwana: Catalunya Caixa S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1.1 Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że warunek umowy zawierający oficjalny wskaźnik, IRPH, uregulowany w przepisie prawa, nie podlega przepisom dyrektywy, nawet jeżeli wskaźnik ten nie jest bezwzględnie obowiązujący, niezależnie od jego wyboru, ani nie ma subsydiarnego charakteru w braku porozumienia między stronami?
- 1.2 Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek umowy zawierający oficjalny wskaźnik, IRPH, uregulowany w przepisie prawa, podlega przepisom dyrektywy, nawet jeżeli wspomniany warunek umowy zmienia postanowienie zawarte w przepisie administracyjnym, które definiuje wskaźnik IRPH, o ujemnym spreadzie, którego zastosowanie byłoby konieczne w przypadku, gdy wspomniany wskaźnik zostałby zastosowany jako stopa umowna w celu wyrównania RRSO transakcji kredytu hipotecznego z RRSO rynkową, w związku z czym można przyjąć, że została zmieniona równowaga umowna określona przez ustawodawcę krajowego?

- 2.1. Czy okoliczność, że wskaźnik referencyjny, IRPH, zawarty przez sprzedawcę lub dostawcę w warunku umowy kredytu jest regulowany przepisami ustawowymi lub wykonawczymi, wyklucza obowiązek sprawdzenia przez sąd, czy konsument został poinformowany o wszystkich elementach, które w odniesieniu do wspomnianego wskaźnika mogą mieć wpływ na zakres zobowiązań konsumenta, w celu uznania, że warunek został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 2.2. Czy dyrektywa 93/13 sprzeciwia się orzecznictwu sądowemu, zgodnie z którym obowiązek przejrzystości jest spełniony przez samo odniesienie do oficjalnego wskaźnika w uprzednio ustalonym warunku, przy czym nie jest wymagana żadna inna informacja w tym względzie od sprzedawcy lub dostawcy, który ustalił ten warunek, czy też, wręcz przeciwnie, dla spełnienia obowiązku przejrzystości konieczne jest przekazanie przez sprzedawcę lub dostawcę informacji na temat konfiguracji, zakresu i rzeczywistego funkcjonowania mechanizmu danego wskaźnika referencyjnego?
- 2.3. Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że pominięcie informacji dotyczących konfiguracji, funkcjonowania i dotychczasowej ewolucji IRPH oraz jego przewidywanej przyszłej ewolucji, co najmniej w perspektywie krótko- lub średnioterminowej, biorąc pod uwagę wiedzę sprzedawcy lub dostawcy na temat tych elementów w chwili zawarcia umowy, pozwala uznać, że warunek zawierający takie pominięcie nie został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 2.4. Czy wymóg dotyczący przejrzystości warunku zawarty w art. 4 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby konsument został poinformowany o przepisach wykonawczych, które regulowały wskaźnik referencyjny i jego treść, jako o istotnej informacji dla tego, aby konsument mógł zrozumieć gospodarcze i prawne znaczenie warunku zawierającego taki wskaźnik?
- 2.5. Czy reklama i informacje dostarczone przez sprzedawcę lub dostawcę, który ustalił dany warunek umowy, mogące wprowadzić w błąd konsumenta przy zawieraniu prezeń umowy kredytu stosującego wskaźnik IRPH, mogą stanowić czynnik, na którym sąd może oprzeć ocenę nieuczciwego charakteru warunku umowy zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13?
- 3.1. Czy w przypadku uznania nieuczciwego charakteru warunku – w związku z czym kredyt musiałby zostać spłacony bez odsetek, a tym samym poprzez stwierdzenie nieważności i usunięcie warunku o zmiennym oprocentowaniu zniknęłaby podstawa do zawarcia umowy wyłącznie z punktu widzenia instytucji bankowej, należałoby dopuścić możliwość uzupełnienia wspomnianej umowy poprzez zmianę treści nieuczciwego warunku przy zastosowaniu jakiegokolwiek innego wskaźnika referencyjnego zamiast wskaźnika uznanego za nieważny? Czy w takim przypadku powyższa interpretacja i uzupełnienie umowy byłyby sprzeczne z art. 6 dyrektywy 93/13?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgia) w dniu 5 czerwca 2018 r. – Frank Casteels / Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd

(Sprawa C-368/18)

(2018/C 285/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Justice de paix du troisième canton de Charleroi

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Frank Casteels

Strona pozwana: Ryanair DAC, dawniej Ryanair Ltd